

Яблуневий будинок та містер Дюк

Петронелла не йняла віри своїм очам. Енергійним рухом вона відсмикнула золоту піратську підзорну трубу від лівого ока і протерла скло краєчком рукава.

— Не може бути, — пробурмотіла вона і глянула знову. — Дійсно!

У її садочку біля старого млина дійсно тинялися п'ятеро невідомих. Невже вони не мають чим себе зайняти в таку погоду? Над землею вирував перший осінній ураган, грізно стукав у двері й вікна, тріпав листя і зривав із дерев ледь стиглі яблука.

Петронелла знову подивилася в трубу, вперто намагаючись тримати її рівно, що під час бурі було не так уже й просто. А ще складніше — сидіти до того ж на хиткій яблуні. Вона нетерпляче клацнула пальцями, і дерево тієї ж таки миті перестало гойдатися. Ще б пак, адже Петронелла була відьмою! Але не звичайною, на кшталт тих, що зустрічаються в кожній казці або, скажімо, у кімнатах страху.

Ні, Петронелла була деревною відьмою. Точніше, яблуневою. І жила, як личить будь-якій пристойній

яблуневій відьмі, — не в якійсь старій хатинці чи то обгризеному пряничному будиночку, а на яблуні. Її яблуневий будиночок висів на верхівці чудової яблуні, посеред занехаяного садка біля старого млина.

Відтоді як Петронелла налякала останнього мірошника, його будиночок порожнював, а навкруги панувала тиша, тож Петронелла ні з ким не мала потреби ділити садок.

І ось тепер з'явилися ці п'ятеро! Троє великих і двоє маленьких.

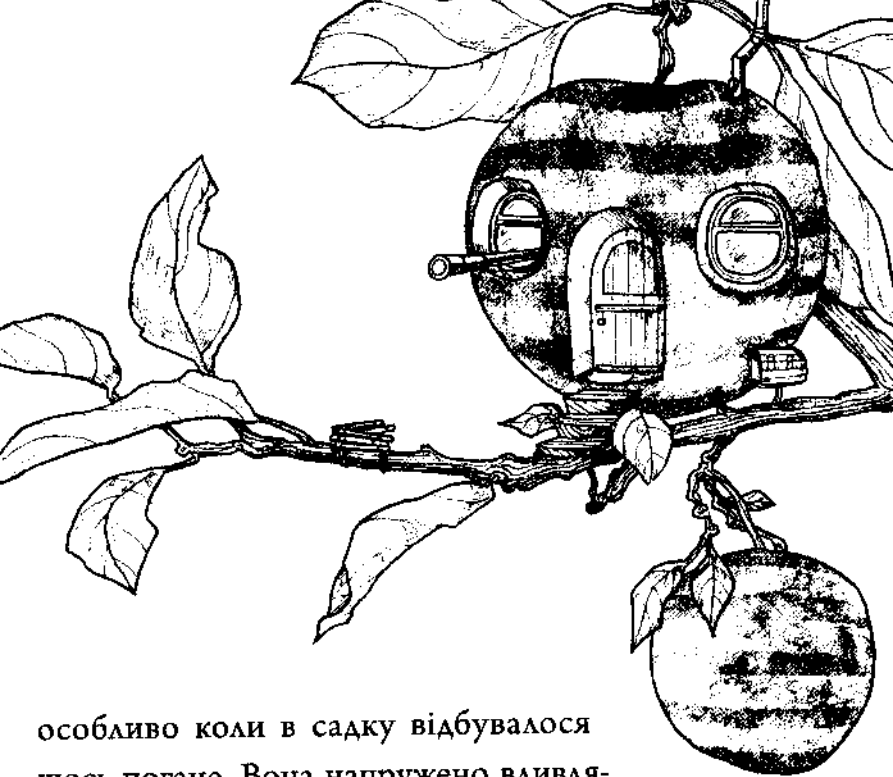
— Люціусе! — схвильовано крикнула вона. — Люціусе, ти де валандаєшся? Завжди тебе немає, коли ти потрібен!

— Іду, іду! Що горить? — жук-рогач уповз до ошатної кімнати Петронелли, сонно потираючи очі.

— Та нічого не горить, — нетерпляче відповіла Петронелла. — Але там, у будинку мірошника, якісь люди!

Люціус безцеремонно відштовхнув відьму вбік і визирнув у вікно.

— Можна подумати, це єдине вікно в будинку, — пробурмотіла Петронелла й відсунулася до другого вікна. Їй зовсім не хотілося сваритися з Люціусом,

особливо коли в садку відбувалося щось погане. Вона напружено вдивлялася у свою підзорну трубу.

— Цього, у темному костюмі, я вже бачила, — сказала вона. — Коли Гізберт Мюльштайн залишав млин, він залишив йому ключа.

«Цей» широким жестом відчинив двері млина, ніби запрошуючи інших досередини.

— Схоже, маленьким людинкам холодно, — продовжила Петронелла.

— Це діти.

— Що? — відьма кинула на Люціуса нетерплячий погляд.

— Маленькі людинки —
це діти, — пояснив він.

— І все одно їм холодно, — зробила висновок Петронелла.

Діти стояли, зіщулившись,
і тремтіли на холодному вітрі.

Однак жінка, яка була з ними, похитала головою — вона не мала бажання заходити до будинку мірошника.

— Дуже розумно, дорогенька, — продовжила коментувати Петронелла.

Але потім жінка передумала й увійшла до житла, потягнувши за рукав чоловіка. Діти поспішили за ними.

— Здається, вони сім'я, — припустив Люціус.

— Мене це не обходить, — фиркнула Петронелла, не зводячи очей з будинку.

За дві хвилини вхідні двері знову відчинилися, і жінка вибігла назовні. Минуло декілька секунд, і на порозі з'явилися її чоловік і діти. Останнім будинок мірошника залишив чоловік у темному костюмі. Він як слід замкнув двері та приєднався до решти.

Насупившись, Петронелла опустила трубу. Тепер її охопило справжнє занепокоєння. Надто вже добре